

Sygn. akt VII AGa 178/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelektualnej w składzie:

Przewodniczący Sędzia Maciej Dobrzyński

Protokolant Katarzyna Juć

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt XVII AmE 259/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **w punkcie pierwszym i drugim oddala odwołanie,**

b) **w punkcie trzecim zasądza od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,**

II. **zasądza od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym,**

III. **nakazuje pobrać od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 1000 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem opłaty od apelacji, od której uiszczenia pozwany był zwolniony.**

Sędzia Maciej Dobrzyński

VII AGa 178/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2017 r. nr D. (...) (...) (...) (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej jako Prezes URE lub pozwany), działając w oparciu o przepisy art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (dalej jako PE) w zw. z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw

stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (dalej jako rozporządzenie z 23 lipca 2007 r.) oraz na podstawie art. 104 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 PE, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. orzekł, że: (1) (...) S.A. z siedzibą w W. (dawnej: (...) S.A.) (dalej jako (...), Spółka lub powód) w dniach 10-12 sierpnia 2015 r., w odniesieniu do obiektów: (a) Zakładu (...) zlokalizowanego w miejscowości G. (dalej: Zakład (...)), (b) Zakładu (...) zlokalizowanego w miejscowości S. (dalej: Zakład (...)), (c) Zakładu (...) zlokalizowanego w miejscowości C. (dalej: Zakład (...)), naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 PE, co podlega karze pieniężnej określonej w art 56 ust 1 pkt 3a tej ustawy, (2) za działanie wymienione w pkt 1 wymierza (...) karę pieniężną w kwocie 84 240 zł.

Odwołanie od tej decyzji wywiodła Spółka, zaskarżając ją w całości. Wobec decyzji podniesiono zarzuty naruszenia:

a/ art. 11 PE, art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, art. 11d ust. 3 PE w zw. z § 5 pkt 1 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. w zw. z § 3 ust. 1 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. w zw. z § 3 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. w zw. z 9 pkt 3 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. w zw. z § 10 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 3a PEs poprzez uznanie, iż powód podlegał obowiązkowi stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii i orzeczenie naruszenia obowiązku zastosowania się do ograniczeń w zakresie dostarczania i poboru energii, pomimo wadliwości zastosowania względem niego procedury wprowadzania ograniczeń w zakresie dostarczania i poboru energii elektrycznej, z uwagi na brak określenia w łączących powoda umowach dystrybucji energii elektrycznej mocy bezpiecznej,

b/ art. 11 PE, art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, art. 11d ust. 3 PE w zw. z § 10 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. w zw. z § 12 ust. 3 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 3a PE poprzez uznanie, iż powód podlegał obowiązkowi stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii i orzeczenie naruszenia obowiązku zastosowania się do ograniczeń w zakresie dostarczania i poboru energii, pomimo wadliwości zastosowania względem niego procedury wprowadzania ograniczeń w zakresie dostarczania i poboru energii elektrycznej, z uwagi wadliwe powiadomienie o wprowadzonych ograniczeniach,

c/ art. 11 PE, art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, art. 11d ust. 1 PE w zw. z § 3 ust. 2 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r., poprzez uznanie, iż powód podlegał obowiązkowi stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii i orzeczenie naruszenia obowiązku zastosowania się do ograniczeń w zakresie dostarczania i poboru energii, pomimo braku podjęcia przez operatora systemu przesyłowego - przed podjęciem działań polegających na ograniczeniu ilości energii pobieranej przez odbiorców końcowych - działań mających na celu zapobieżenie konieczności wprowadzenia ograniczeń w zakresie poboru energii,

d/ art. 11 PE, art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, art. 11d ust. 3 PE w zw. z § 1 rozporządzenia z 2015 r. oraz art. 56 ust. 1 pkt 3a PE, poprzez uznanie, iż niezastosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 PE jest sankcjonowane karą określoną w art. 56 ust. 1 pkt 3a PE oraz w konsekwencji nałożenie na powoda kary pieniężnej za niezastosowanie się do ograniczeń w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r., pomimo, iż rozporządzenie z 23 lipca 2007 r. wprowadzało ograniczenia począwszy od dnia 11 sierpnia, od godz. 24.00,

e/ art. 56 ust. 1 pkt 3 a PE w zw. z art. 56 ust. 6a PE, poprzez zaniechanie odstąpienia od wymierzenia kary pomimo zaistnienia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary,

f/ art. 56 ust. 1 pkt 3a PE w zw. z art. 56 ust. 6 PE, poprzez ustalenie wysokości kary pieniężnej z pominięciem przesłanek wskazanych w art. 56 ust. 6 PE.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty strona powodowa wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji, ewentualnie, o zmianę decyzji w zakresie jej pkt 2, poprzez orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia kary pieniężnej, ewentualnie, o zmianę decyzji w zakresie jej pkt 2, poprzez zmianę wysokości wymierzonej kary pieniężnej. Strona powodowa wniosła

też o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zmienił zaskarżoną decyzję w punkcie 1 w ten sposób, że orzekł, że (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 12 sierpnia 2015 r., w odniesieniu do obiektów: Zakładu (...), zlokalizowanego w miejscowości G. - (...), (...)-(...) J., Zakładu (...), zlokalizowanego w miejscowości S. - S. 11B, (...)-(...) K., naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 ustawy Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy (pkt 1), zmienił zaskarżoną decyzję w punkcie 2 w ten sposób, że obniżył wysokość kary pieniężnej nałożonej na (...) S.A. z siedzibą w W. do kwoty 10 740 zł (pkt 2) oraz zasądził od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 837 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

(...) jest odbiorcą energii elektrycznej dostarczanej do należących do Spółki obiektów, w których zlokalizowane są zakłady mięsne, usytuowanych w miejscowościach: G. - (...) (Zakład (...)), S. 11B (Zakład (...)), C. przy ul. (...) (Zakład (...)). W okresie od 10 do 31 sierpnia 2015 r. energia elektryczna do ww. budynków w była dostarczana na podstawie następujących umów: (1) umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z 12 kwietnia 2010 r. Nr (...) (Zakład (...)), (2) umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z 13 lipca 2010 r. Nr (...) (Zakład (...)), (3) umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z 7 października 2013 r. Nr (...)/2013 (Zakład Mięсны Ciechanowiec). Informacje o wartościach w ograniczeniach w poborze energii elektrycznej, obowiązujących odbiorcę od 10 do 31 sierpnia 2015 r., określono w: (a) § 1 aneksu nr 2 do umowy o świadczenie usług dystrybucji z 12 kwietnia 2010 r., zawartego 30 kwietnia 2015 r. (Zakład Mięсны Grąbkowo), (b) w pkt 1 załącznika nr 4 do umowy o świadczenie usług dystrybucji z 13 lipca 2010 r. (Zakład Mięсны Stary Kobylin), (c) w przekazanym odbiorcy piśmie OSD - PGE Dystrybucja S.A. z 25 sierpnia 2014 r, znak: Co/AL(...) (Zakład (...)). Z dokumentów tych wynika, że we wskazanym okresie dla ww. obiektów odbiorcy wielkość mocy dla 11 stopnia zasilania odpowiadała wielkości mocy umownej przyjętej w umowach o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, czyli – odpowiednio: 2800 kW, 640 kW i 550 kW. Natomiast dopuszczalny poziom poboru mocy bezpiecznej w tych obiektach dla 20 stopnia zasilania wynosił – odpowiednio: 300 kW, 200 kW oraz 129 kW. Z kolei dopuszczalny pobór mocy dla danych obiektów w pozostałych stopniach zasilania wynosił - odpowiednio: (i) dla 12 stopnia - 2 400 kW / 600 kW / 0,520 MW; (ii) dla 13 stopnia - 2 000 kW / 550 kW / 0,490 MW; (...) dla 14 stopnia - 1 600 kW / 500 kW / 0,460 MW; (iv) dla 15 stopnia - 1 200 kW / 450 kW / 0,430 MW; (v) dla 16 stopnia - 1 000 kW / 400 kW / 0,400 MW; (vi) dla 17 stopnia - 800 kW / 250 kW / 0,370 MW; (vii) dla 18 stopnia - 600 kW / 300 kW / 0,340 MW; (viii) dla 19 stopnia - 400 kW / 250 kW / 0,310 MW.

(...) S.A. z siedzibą w K. (dalej jako (...)), pełniące funkcję Operatora Systemu Przesyłowego (dalej jako (...)), w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości określonych w Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Przesyłowych (...), spowodowanych m.in. sytuacją pogodową i hydrologiczną (wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach) oraz wynikającego z niej ograniczenia w pracy części elektrowni, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 pkt 16d PE i wprowadziły - na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 PE - od godz. 10.00 dnia 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które obowiązywały do godziny 24:00 dnia 11 sierpnia 2015 r. Dnia 10 sierpnia 2015 r., działając w oparciu o art. 11c ust. 3 PE, (...) zgłosiły konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 PE, tj. w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, przewidującego na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła. Rada Ministrów 11 sierpnia 2015 r. wydała rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które przewidywało te ograniczenia

w okresie od 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00 na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla odbiorców energii elektrycznej o mocy umownej powyżej 300 kW.

Spółka nie dostosowała się w dniach 10-12 sierpnia 2015 r. do obowiązujących od 10 do 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w obiektach zlokalizowanych w G., S. i C.. Dnia 10 sierpnia 2015 r. wartość przekroczenia wyniosła w tych lokalizacjach łącznie - odpowiednio: 12,890 / 1,010 / 0, (...) MW w godzinie, a dla dwóch pierwszych lokalizacji dnia 11 sierpnia 2015 r. - odpowiednio: 9,750 / 0,440 MW w godzinie, a 12 sierpnia 2015 r. - odpowiednio: 3,490 / 0,090 MW w godzinie. Łącznie we wskazanym okresie przekroczenie wyniosło 28, (...) MW w godzinie.

W roku 2016 (...) uzyskała przychód w wysokości 1 158 628 000 zł.

Sąd I instancji wskazał, że powyżej opisany stan faktyczny ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o twierdzenia i oświadczenia stron oraz fakty powszechnie znane. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a co do których również Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 PE, w przypadku zagrożenia: 1) bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej polegającego na długookresowym braku równowagi na rynku paliwowo - energetycznym, 2) bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, 3) bezpieczeństwa osób, 4) wystąpieniem znacznych strat materialnych - na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła. Ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła polegają na: 1) ograniczeniu maksymalnego poboru mocy elektrycznej oraz dobowego poboru energii elektrycznej; 2) zmniejszeniu lub przerwaniu dostaw ciepła (art. 11 ust. 3 PE). Według art. 11 ust. 7 PE, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw energii (poprzednio: ministra gospodarki), w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła, w przypadku wystąpienia zagrożeń, o których mowa w ust. 1.

W myśl art. 11c ust. 2 PE, w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego: 1) podejmuje we współpracy z użytkownikami systemu elektroenergetycznego, w tym z odbiorcami energii elektrycznej, wszelkie możliwe działania przy wykorzystaniu dostępnych środków mających na celu usunięcie tego zagrożenia i zapobieżenie jego negatywnym skutkom; 2) może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Natomiast zgodnie z art. 11c ust. 3 PE, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego niezwłocznie powiadamia ministra właściwego do spraw energii (poprzednio: ministra gospodarki) oraz Prezesa URE o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłasza konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7. W art. 11d ust. 3 PE przewidziano z kolei, że w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń w dostawach i poborze energii elektrycznej określa rozporządzenie z 23 lipca 2007 r. Zgodnie z § 5 pkt 1 tego rozporządzenia, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub w dostarczaniu ciepła dotyczą każdego z odbiorców energii elektrycznej - dla których wielkość mocy umownej określonej w umowach ustalona została powyżej 300 kW i którzy nie podlegają ochronie przed wprowadzonymi ograniczeniami na podstawie § 6 ust. 1 rozporządzenia. Zaś w świetle tego ostatniego przepisu, ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami podlegają odbiorcy energii elektrycznej w ciągu całego roku, dla

których wielkość mocy umownej określonej w zawartej umowie sprzedaży, umowie o świadczenie usług przesyłania albo dystrybucji lub umowie kompleksowej ustalona została poniżej 300 kW oraz: 1) szpitale i inne obiekty ratownictwa medycznego; 2) obiekty wykorzystywane do obsługi środków masowego przekazu o zasięgu krajowym; 3) porty lotnicze; 4) obiekty międzynarodowej komunikacji kolejowej; 5) obiekty wojskowe, energetyczne oraz inne o strategicznym znaczeniu dla funkcjonowania gospodarki lub państwa, określone w przepisach odrębnych; 6) obiekty dysponujące środkami technicznymi służącymi zapobieganiu lub ograniczaniu emisji, negatywnie oddziałujących na środowisko. Stosownie do § 8 ust. 1 i 2 i 6 rozporządzenia, wielkości określające poziomy wprowadzanych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej poprzez ograniczenie poboru mocy ujęte są w planach wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które podlegają corocznej aktualizacji. Plan taki opracowywany jest przez operatorów systemów przesyłowych uzgadnianych z Prezesem URE na podstawie planów wprowadzania ograniczeń opracowywanych przez operatorów systemów dystrybucyjnych. Zaś na mocy § 10 rozporządzenia, umowy zawarte przez przedsiębiorstwa energetyczne z odbiorcami zawierają maksymalne ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej ujęte w planach ograniczeń i określają sposób powiadamiania o obowiązujących stopniach zasilania. Rozporządzenie z 23 lipca 2007 r. w § 11 i § 12 określa sposób informowania odbiorców z planami ograniczeń i ograniczeniami w poborze energii elektrycznej. I tak, według pierwszego z wymienionych przepisów, operatorzy oraz przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie zaopatrzenia w ciepło zapoznają odbiorców z planami ograniczeń przez ogłoszenia zamieszczane w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości lub w formie elektronicznej na swojej stronie internetowej albo w formie ustalonej w umowach, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 ustawy, co najmniej na 30 dni przed dniem obowiązywania ograniczeń. Natomiast zgodnie z § 12: (1) Ograniczenia w poborze energii elektrycznej są realizowane przez odbiorców stosownie do komunikatów operatorów o obowiązujących stopniach zasilania. (2) Komunikaty operatorów o obowiązujących stopniach zasilania, o których mowa w § 9, wprowadzanych jako obowiązujące w najbliższych 12 godzinach i przewidywanych na następne 12 godzin, są ogłaszane w radiowych komunikatach energetycznych w programie I (...) o godzinie 7⁵⁵ i 19⁵⁵ oraz na stronach internetowych operatorów i przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie zaopatrzenia w ciepło, które obowiązują w czasie określonym w tych komunikatach. (3) W przypadku zróżnicowania wprowadzonych ograniczeń w poborze energii elektrycznej, w stosunku do stopni zasilania ogłoszonych w komunikatach radiowych, operatorzy powiadamiają odbiorców indywidualnie w formie pisemnej lub w sposób określony w umowach, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 ustawy, albo za pomocą innego środka komunikowania się w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. (4) Powiadomienia, o których mowa w ust. 3, są dla odbiorcy obowiązujące w pierwszej kolejności w stosunku do powiadomień ogłaszanych w komunikatach radiowych.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezpodstawne były zarzuty sformułowane w punktach a, b oraz c odwołania.

W odniesieniu do obiektów (zakładów mięsnych) zlokalizowanych w G., S. i C. powód jest odbiorcą energii elektrycznej, którego dotyczą ograniczenia w poborze mocy, ponieważ jest odbiorcą, dla którego wielkość mocy umownej dla tych obiektów ustalona została powyżej 300 kW i jednocześnie nie mają do niego zastosowania wyłączenia z § 6 ust. 1 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. W konsekwencji, powód był zatem zobowiązany zastosować się zarówno do ograniczeń wprowadzonych przez Operatora Systemu Przesyłowego, tj. (...), w dniu 10 sierpnia 2015 r., jak i do ograniczeń wynikających z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2015 r. w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które wprowadziło te ograniczenia w okresie od 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00. Powód miał możliwość uzyskania wiedzy o wprowadzeniu tych ograniczeń przede wszystkim z komunikatów radiowych, określających aktualny stopień zasilania, które zgodnie z rozporządzeniem z 23 lipca 2007 r. były nadawane w programie I (...) o godzinie 7⁵⁵ i 19⁵⁵. Wbrew stanowisku Spółki, to, iż takie komunikaty zostały nadane, stanowiło fakt powszechnie znany, a więc nie wymagający dodatkowego udowodnienia. Z kolei powód, jako odbiorca energii, miał obowiązek śledzenia tych komunikatów po to, by znać aktualną sytuację i dostosować się do ewentualnych ograniczeń. Dodatkowo, w odniesieniu do zakładów w S. i G., powód stwierdził, że informacja o wprowadzonych ograniczeniach została przekazana także telefonicznie. Również świadkowie Ł. T. (który pracował w zakładzie w G.) oraz K. Z. (1) (która pracowała w zakładzie w C.) potwierdzili fakt otrzymania informacji telefonicznie oraz wskazali też na czerpanie wiedzy na temat ograniczeń z Internetu.

Bez znaczenia w okolicznościach rozpatrywanego przypadku było natomiast to, że informacja o wprowadzonych ograniczeniach nie została skierowana wprost do osób wskazanych w umowach dystrybucyjnych, istotne było bowiem to, że informacja o tej nagłej i nadzwyczajnej sytuacji dotarła do zakładów powoda.

Co do kwestii braku określenia w umowach o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej poziomu mocy bezpiecznej (odpowiadającej poziomowi poboru mocy dla 20 stopnia zasilania), to w ocenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK), po pierwsze - o ile sama w sobie sytuacja ta nie była prawidłowa, to jednak za jej wystąpienie ponosił odpowiedzialność także powód, który jako jedna ze stron umowy, na dodatek posiadająca status przedsiębiorcy, nie zadbała o uregulowanie tej kwestii i nie dochowała w tym zakresie należytej staranności. Po drugie zaś, okoliczność ta była bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro powód miał wiedzę o poziomie mocy bezpiecznej, przyjętym w relewantnym okresie dla jego obiektów, jak również o poziomach poboru mocy przyjętych w pozostałych stopniach zasilania. Jak bowiem ustalono w toku postępowania w oparciu o: § 1 aneksu nr (...) do umowy o świadczenie usług dystrybucji z 12 kwietnia 2010 r., zawartego 30 kwietnia 2015 r. (Zakład (...)), punkt 1 załącznika nr 4 do umowy o świadczenie usług dystrybucji z 13 lipca 2010 r. (Zakład (...)) oraz treść pisma (...) S.A. (...) z 25 sierpnia 2014 r. (Zakład (...)), w okresie od 10 do 31 sierpnia 2015 r. dla wymienionych obiektów odbiorcy wielkość mocy dla 11 stopnia zasilania odpowiadała wielkości mocy umownej przyjętej w umowach o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, czyli - odpowiednio: 2 800 kW, 640 kW i 550 kW. Natomiast dopuszczalny poziom poboru mocy bezpiecznej w tych obiektach dla 20 stopnia zasilania wynosił - odpowiednio: 300 kW, 200 kW oraz 129 kW. Powód był informowany zarówno o obowiązującym go poziomie mocy w poszczególnych stopniach zasilania, jak i o procedurze zawiadamiania go o wprowadzeniu ograniczeń w poborze energii elektrycznej. Co znamienne, aż do wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, powód nie kwestionował w żadnym okresie ani tych wartości, ani postanowień umów dystrybucyjnych. Tym samym, wskazywanie dopiero teraz na ewentualne nieprawidłowości w tym zakresie, zdaniem Sądu Okręgowego nie mogło stanowić podstawy do zwolnienia strony od odpowiedzialności za niewykonanie obowiązku zastosowania się do ograniczeń wprowadzonych w sierpniu 2015 r. Brak należytego współdziałania powoda z operatorami systemów dystrybucyjnych przy zawieraniu umów o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej oraz ustalaniu planu wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, doprowadziło do ustalenia dopuszczalnych poziomów poboru mocy w sposób nieadekwatny do potrzeb i możliwości powoda, co spowodowało przekroczeniem tych wartości w analizowanym okresie. W ocenie Sądu I instancji, odpowiedzialność za ten stan rzeczy spoczywała także na powodzie. Bez znaczenia zatem pozostawało ustalenie przez biegłego właściwego poziomu mocy bezpiecznej w obiektach powoda, skoro od 10 do 31 sierpnia 2015 r. powoda obowiązywały w tym zakresie określone wielkości, których to powód wcześniej nie kwestionował. Stąd też podlegał pominięciu wnioski powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu energetyki. Za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy SOKiK uznał zeznania świadków Ł. T. i K. Z. (1) na okoliczność braku możliwości negocjowania z operatorami umów dystrybucji energii elektrycznej, ponieważ świadkowie ci nie mieli wiedzy w tym zakresie, jako że nie uczestniczyli w negocjowaniu i podpisywaniu tego rodzaju umów. Nadto, z zeznań świadka K. Z. (2) wynikało, że decyzja o niedostosowaniu się od razu do wprowadzonych ograniczeń, lecz dokończeniu procesu produkcji i zabezpieczeniu towaru w zakładzie w C. 10 sierpnia 2015 r., podyktowana była jedynie względami ekonomicznymi, a nie jak wskazywał powód, z uwagi na zagrożenie bezpieczeństwa osób, zwierząt oraz uszkodzenia lub zniszczenia obiektów technologicznych. Jak zeznała świadek, przerwanie produkcji groziłoby koniecznością utylizacji towaru i zbyt dużymi stratami finansowymi. Z tego rodzaju stratami musieli się jednak liczyć wszyscy odbiorcy energii elektrycznej, którzy podlegali ograniczeniom.

Odnosząc się kolejno do podniesionej w odwołaniu kwestii nie podjęcia przez operatora systemu przesyłowego działań mających na celu zapobieżenie konieczności wprowadzania ograniczeń w zakresie poboru energii, Sąd Okręgowy zauważył, że niniejsza sprawa dotyczyła niezastosowania się przez powoda do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązujących od 10 do 31 sierpnia 2015 r., nie zaś oceny działań operatora systemu przesyłowego, czy operatorów systemów dystrybucyjnych, w związku z wprowadzaniem tych ograniczeń. Stąd też zagadnienie to pozostawało bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a w konsekwencji bezcelowe było występowanie w trybie art. 248 § 1 k.p.c. o przedstawienie raportu, o którym mowa w pkt f odwołania powoda.

W rozpatrywanej sprawie było poza sporem, że Spółka nie dostosowała się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, w obiektach zlokalizowanych w G., S. i C.. Dnia 10 sierpnia 2015 r. wartość przekroczenia wyniosła w tych lokalizacjach łącznie - odpowiednio: 12,890 / 1,010 / 0, (...) MW w godzinie, a dla dwóch pierwszych lokalizacji dnia 11 sierpnia 2015 r. - odpowiednio: 9,750 / 0,440 MW w godzinie, a 12 sierpnia 2015 r. - odpowiednio: 3,490 / 0,090 MW w godzinie. Łącznie we wskazanym okresie przekroczenie wyniosło 28, (...) MW w godzinie. W ocenie Sądu I instancji, kwestia dopuszczania się przez powoda wymienionych naruszeń była niewątpliwa, rozstrzygnięcia wymagało natomiast, czy istniała podstawa prawna do nałożenia na powoda sankcji za niezastosowanie się do wskazanych ograniczeń w poborze energii elektrycznej.

Na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a PE, Prezes URE jest uprawniony do nałożenia kary pieniężnej na podmiot, który nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. Ustawodawca przewidział sankcję nie ogólnie za każdy przypadek niezastosowania się do tego rodzaju ograniczeń, lecz tylko za niezastosowanie się do ściśle określonych, konkretnych ograniczeń, tj. wprowadzonych w oparciu o art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 PE. Przepis art. 11 PE dotyczy ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzanych w drodze rozporządzenia Rady Ministrów. Oznaczało to, że oparcie zaskarżonej decyzji na tej podstawie prawnej było prawidłowe, skoro powodowi zarzucono m.in. niezastosowanie się 12 sierpnia 2015 r. do ograniczeń wprowadzonych przez Radę Ministrów. Jeśli chodzi o art. 11c ust. 3 PE, który nie został wprawdzie przywołany jako podstawa prawna kwestionowanej decyzji, to przepis ten nie stanowi samoistnej podstawy do wprowadzenia ograniczeń. Dotyczy on bowiem obowiązków informacyjnych operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączanego elektroenergetycznego w związku z wystąpieniem zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, a także obowiązku zgłoszenia konieczności wprowadzenia ograniczeń w trybie art. 11 ust. 7, tj. w trybie rozporządzenia Rady Ministrów. Natomiast sankcja za niedopełnienie przez operatora wskazanych obowiązków została przewidziana w art. 56 ust. 1 pkt 1c PE. Tym samym, według SOKiK, odesłanie w art. 56 ust. 3a PE do przepisu art. 11c ust. 3 PE jest puste i mamy tutaj do czynienia z ewidentnym błędem ustawodawcy. Natomiast z całą pewnością przepis ten nie daje podstaw do nałożenia na jakikolwiek podmiot, jakichkolwiek ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Pozwany oparł zaskarżoną decyzję także na art. 11d ust. 3 PE, co zdaniem Sądu Okręgowego, było bezpodstawne. Wbrew twierdzeniom organu, przepis ten nie stanowi rozwinięcia uprawnień (...) wskazanych w art. 11c ust. 2 PE, określając sposób realizacji wprowadzonych ograniczeń. Norma ta dotyczy bowiem możliwości ograniczenia przez operatorów systemu elektroenergetycznego, a nie (...), świadczonych przez nich usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej w zakresie niezbędnym do usunięcia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw. Nadto, zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 19 PE, sankcją zagrożone jest również, m.in., nie przestrzeganie poleceń (...), o których mowa w art. 11d ust. 1 i 2, przy czym w niniejszej sprawie ta sytuacja nie miała miejsca. Podsumowując, Sąd Okręgowy stwierdził, że przepisy art. 11c ust. 3 PE oraz art. 11d ust. 3 PE nie stanowią samoistnej podstawy prawnej wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w trybie polecenia (...). Podstawę taką stanowi przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, nie uwzględniony wszakże w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a PE. Oznaczało to, że odesłanie zawarte w danym zakresie w ostatnim z wymienionych przepisów, przyznającym Prezesowi URE kompetencję do wymierzenia kary pieniężnej, jest błędne. Tym samym, nałożenie tej kary w przypadku niezastosowania się do ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, wymagałoby zastosowania przez organ wykładni rozszerzającej art. 56 ust. 1 pkt 3a PE, co zdaniem SOKiK, należało uznać za niedopuszczalne. Kary pieniężne, wymierzane na podstawie ustawy Prawo energetyczne, stanowią rodzaj sankcji administracyjnokarnej. Przepisy o charakterze administracyjnokarnym, przewidujące kary pieniężne za określone naruszenia, winny zaś być stosowane przez organy administracji publicznej w sposób ścisły i precyzyjny, tzn. dokładnie odpowiadający normie prawnej bez stosowania wykładni rozszerzającej, analogii, czy domniemań. W tym kontekście, konstrukcja przepisu art. 56 ust. 1 pkt 3a PE budzi istotne zastrzeżenia w zakresie spełniania zasady określoności czynów zabronionych pod groźbą kary (nullum crimen, nulla poena sine lege). Zasada ta w demokratycznym państwie prawnym stanowi jeden z filarów ochrony karnoprawnej, która zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, winna być stosowana także w przypadku odpowiedzialności za delikty administracyjne, w tym także te, które zostały unormowane w ustawie Prawo energetyczne. Ustawowe formułowanie przepisów o charakterze represyjnym musi w pełni odpowiadać zasadzie określoności, co oznacza, że ustawa musi w

sposób kompletny, jasny, jednoznaczny i precyzyjny definiować wszelkie znamiona czynów zagrożonych karą. Mając to na uwadze Sąd I instancji przyjął, iż wobec braku podstawy prawnej do nałożenia kary pieniężnej za niezastosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na polecenie (...) w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, konieczna była zmiana decyzji w tym zakresie.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił natomiast ocenę Prezesa URE, co do zasadności orzeczenia wobec Spółki kary pieniężnej w odniesieniu do naruszenia obowiązku stosowania się do ograniczeń wynikającego z art. 11 PE (ograniczenia wprowadzone w drodze rozporządzenia Rady Ministrów). W ocenie SOKiK brak było w danym przypadku podstaw do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w art. 56 ust. 6a PE. Zgodnie z tym przepisem, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Istotne jest przy tym, że obie ww. przesłanki muszą zostać spełnione łącznie. W analizowanym przypadku pozwany trafnie przyjął, że stopień szkodliwości czynu zarzucanego przedsiębiorcy jest znaczny z uwagi na wpływ tego czynu na bezpieczeństwo Krajowego Systemu Elektroenergetycznego. W globalnym wymiarze, w sytuacji zagrożenia dostaw energii elektrycznej zaistniałej w sierpniu 2015 r., nawet niewielkie, pojedyncze przekroczenia obowiązujących wartości poboru energii, miały bowiem ogromne znaczenie dla bezpieczeństwa systemu energetycznego państwa, bo ich suma stwarzała w tym zakresie realne niebezpieczeństwo dla pracy krajowej sieci elektroenergetycznej. Ponadto, skoro kara pieniężna dotyczy przekroczenia poboru mocy w konkretnym dniu wskazanym w zaskarżonej decyzji, tj. 12 sierpnia 2015 r., to nie jest możliwe przyjęcie, że powód zrealizował obowiązek lub zaprzestał naruszenia, bowiem w tym właśnie dniu miał miejsce stan, w którym powód nie zastosował się do wprowadzonych ograniczeń związanych z bezpieczeństwem dostaw energii elektrycznej.

Powód nie przedstawił okoliczności, które podważałyby wymiar nałożonej na niego kary za ww. czyn. Sąd Okręgowy przyjął przy tym, że kara w wysokości 10 740 zł (stanowiąca iloczyn 3 000 zł i łącznego przekroczenia mocy 12 sierpnia 2015 r., wynoszącego $3,490 + 0,090 = 3,58$ MW), wyliczona według metodologii przyjętej przez regulatora - w pełni zaakceptowanej przez SOKiK - mieści się w granicach wyznaczonych przepisami prawa. W ocenie Sądu I instancji, pozwany - kierując się tym, aby kara pieniężna spełniła przypisywaną jej funkcję wychowawczą i represyjną - nie przekroczył ram uznania administracyjnego, ustalając kwotę kary w oparciu o podwojoną wysokość zastosowanego mnożnika, tj. kwotę 3 000 zł, stanowiącą dwukrotność najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MWh energii na rynku bilansującym odnotowanej 7 stycznia 2016 r. Zgodnie z art. 56 ust. 3 PE, wysokość kary pieniężnej, o której mowa m.in. w ust. 1 pkt 3a, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast w myśl art. 56 ust. 6 PE, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. W opinii Sądu Okręgowego, wszystkie wymienione kryteria zostały ocenione przez pozwanego prawidłowo. W szczególności, organ trafnie ocenił możliwości finansowe przedsiębiorcy. Pozwany uwzględnił także podjęte przez przedsiębiorcę działania, skutkujące zastosowaniem się do ograniczeń w części czasu ich trwania w ten sposób, że zawęził podstawę do wymierzenia kary wyłącznie do godzin, kiedy nastąpiło niedostosowanie się do ograniczeń i tylko w takim stopniu, w jakim niedostosowanie to miało miejsce. Odnosząc się do stopnia szkodliwości czynu, Sąd I instancji podzielił stanowisko Prezesa URE, że należy ją uznać za znaczną z uwagi na to, że ograniczenia w poborze mocy są wprowadzane w celu zapewnienia bezpieczeństwa pracy sieci elektroenergetycznej w całym kraju i ich nieprzestrzeganie może rodzić poważne skutki dla Krajowego Systemu Elektroenergetycznego. Ograniczenia takie zostały wprowadzone w związku z wyjątkowo wysokimi temperaturami i obniżeniem stanu wód w zbiornikach wodnych i rzekach, a zatem nawet niewielkie przekroczenia poboru mocy mogły wywołać blackout. Dlatego tak istotne ze względów bezpieczeństwa było przestrzeganie ograniczeń wprowadzonych w sierpniu 2015 r. I nawet jeśli przekroczenia w poborze mocy przez niektóre podmioty nie były wysokie, to biorąc pod uwagę niezastosowanie się do wprowadzonych ograniczeń przez znaczną liczbę odbiorców, kumulacja takich zachowań stanowiła realne zagrożenie dla tego bezpieczeństwa. Powód jest zaś profesjonalistą, a zatem dotyczą go podwyższone reguły staranności i zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Powód powinien zatem w taki sposób prowadzić działalność gospodarczą,

aby nie naruszać przepisów prawa. Podejmując decyzję o przekroczeniu dopuszczalnego poboru mocy, powód musi liczyć się z koniecznością zapłaty kary pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a PE. Biorąc pod uwagę wysokość przychodu, osiągniętego przez powoda w roku 2016 oraz maksymalną wysokość kary, jaka mogła być wymierzona w danym przypadku, kara w wysokości 10 740 zł nie była nadmiernie dolegliwa i nie wpływała negatywnie na kondycję finansową powoda.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 i 2 k.p.c., SOKiK orzekł jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając go w części zmieniającej decyzję Prezesa URE z dnia 29 czerwca 2017 r. (pkt 1) i obniżając wysokość nałożonej kary pieniężnej z kwoty 84 240 zł do kwoty 10 740 zł (pkt 2), jak również w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu (pkt 3). Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił naruszenie następujących przepisów prawa materialnego:

1/ art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11, art. 11c ust. 3, art. 11d ust. 3 oraz w zw. z art. 11c ust. 2 pkt 2 PE poprzez dokonanie ich błędnej wykładni i wyłączenie z zakresu sankcjonowania niestosowania się przez powoda w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r. do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez Operatora Systemu Przesyłowego ((...)), podczas gdy powyższe przepisy dają jednoznaczną podstawę do uznania, że czyn powoda stanowi podstawę do przypisania mu popełnienia deliktu administracyjnego i wymierzenia powodowi kary pieniężnej z tytułu niestosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez (...) w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r., co wynika z tego, iż wymienione przepisy należy odczytywać i stosować łącznie, bowiem dopiero łącznie pozwalają one odkodować normę prawną, co też niezbitnie wynika z wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej,

2/ art. 1 ust. 2 w zw. z art. 3 pkt 16 - 16b i 16d w zw. z art. 3 pkt 24 w zw. z art. 11c ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 11d ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 3a PE poprzez nieuwzględnienie wskazanych przepisów o charakterze systemowym i w konsekwencji błędną wykładnię językową przepisów sankcyjnych - godzącą również w zasadnicze, aksjologiczne cele regulacji zmierzającej do zapewnienia Państwu bezpieczeństwa energetycznego, polegającą na przyjęciu stanowiska, że obowiązek dostosowania się przez odbiorców energii elektrycznej do ograniczeń w dostarczaniu i poborze tej energii, wprowadzonych przez (...) na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 11d ust. 3 PE, nie podlega sankcji wskazanej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy,

3/ art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 3a PE poprzez jego niezastosowanie do dni 10 i 11 sierpnia 2015 r., mimo tego, że powód swym zachowaniem w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r. wypełnił hipotezę art. 56 ust. 1 pkt 3a PE, a więc nie zastosował się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez (...),

4/ art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 3a PE poprzez jego niezastosowanie, mimo uznania przez Sąd, że powód swym zachowaniem w dniach 12 i 14 sierpnia 2015 r. wypełnił hipotezę art. 56 ust. 1 pkt 3a PE, a więc nie zastosował się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez (...) i nie wymierzenie kary w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez oddalenie odwołania powoda w całości oraz zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za pierwszą instancję, według norm przepisanych. Strona pozwana wniosła również o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację z dnia 4 czerwca 2020 r. powód wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja zaskarżyła na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne, czyniąc podstawą faktyczną rozstrzygnięcia. Opierały się one na materiale dowodowym w postaci dokumentów, które zgromadzone zostały w toku postępowania administracyjnego wszczętego przez Prezesa URE w sprawie wymierzenia spółce (...) kary pieniężnej w związku z powzięciem podejrzenia naruszenia przez odbiorcę obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Ustalenia te nie były sporne i stanowiły także podstawę dla rozważań materialnoprawnych Sądu Apelacyjnego.

W przedmiotowej sprawie zaskarżoną decyzją Prezes URE stwierdził, że powód w dniach 10-12 sierpnia 2015 r. naruszył obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej - w odniesieniu do wskazanych w decyzji obiektów - wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 PE, w związku z czym podlegał karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a PE (w brzmieniu przepisu sprzed dnia 3 lipca 2021 r., które znajdowało zastosowanie w niniejszej sprawie). Rozstrzygając o odwołaniu Spółki (...) uznał, że skoro (...) w dniu 10 sierpnia 2015 r. wprowadziły ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej działając na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, to niedostosowanie się do tych ograniczeń przez odbiorców nie mogło skutkować nałożeniem na nich kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a PE, bowiem przepis ten nie wymienia art. 11c ust. 2 pkt 2 PE. Zdaniem Sądu I instancji naruszenia ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 PE nie można utożsamiać z naruszeniem ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11d ust. 3 PE. W konsekwencji oparcie zaskarżonej decyzji na art. 11d ust. 3 PE było bezpodstawne, bowiem przepis ten nie stanowi rozwinięcia uprawnień (...) wskazanych w art. 11c ust. 2 PE. Przyjęcie odmiennego stanowiska łączyłoby się z zastosowaniem rozszerzającej wykładni art. 56 ust. 1 pkt 3a PE, co zważywszy na sankcyjny charakter tego przepisu, nie było dopuszczalne. Apelacja Prezesa URE zmierzała w gruncie rzeczy do zakwestionowania powyższego stanowiska przedstawionego przez SOKiK.

Ocenę zarzutów przedstawionych w apelacji poprzedzić należało kilkoma ogólnymi uwagami na temat podstawowych pojęć funkcjonujących na gruncie ustawy Prawo energetyczne, a które będą miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć jednocześnie należy, że zostały one ograniczone do energii elektrycznej, ta bowiem ma znaczenie w rozważanym przypadku.

Ustawa Prawo energetyczne rozróżnia przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej. Zgodnie z treścią art. 3 pkt 4 przesyłanie energii elektrycznej to jej transport sieciami przesyłowymi w celu ich dostarczenia do sieci dystrybucyjnych lub odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci przesyłowych, z wyłączeniem sprzedaży energii. Dystrybucja to transport energii elektrycznej sieciami dystrybucyjnymi w celu ich dostarczenia odbiorcom, z wyłączeniem sprzedaży energii. Zarówno przesyłanie, jak i dystrybucja, pomimo, że są rozdzielnymi pojęciami, odnoszą się do dostarczania energii elektrycznej. Ustawa Prawo energetyczne definiuje także sieci przesyłowe (art. 3 pkt 11a) i sieci dystrybucyjne (art. 3 pkt 11b), jak również operatora systemu przesyłowego (art. 3 pkt 24) i operatora systemu dystrybucyjnego (art. 3 pkt 25). Operatorem systemu przesyłowego jest przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem paliw gazowych lub energii elektrycznej, odpowiedzialne za ruch sieciowy w systemie przesyłowym gazowym albo systemie przesyłowym elektroenergetycznym, bieżące i długookresowe bezpieczeństwo funkcjonowania tego systemu, eksploatację, konserwację, remonty oraz niezbędną rozbudowę sieci przesyłowej, w tym połączeń z innymi systemami gazowymi albo innymi systemami elektroenergetycznymi. Operator systemu dystrybucyjnego to przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się dystrybucją paliw gazowych lub energii elektrycznej, odpowiedzialne za ruch sieciowy w systemie dystrybucyjnym gazowym lub systemie dystrybucyjnym elektroenergetycznym, bieżące i długookresowe bezpieczeństwo funkcjonowania tego systemu, eksploatację, konserwację, remonty oraz niezbędną rozbudowę sieci dystrybucyjnej, w tym połączeń z innymi systemami gazowymi albo innymi systemami elektroenergetycznymi. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyznacza się jednego operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego albo jednego operatora systemu połączonego elektroenergetycznego (art. 9h ust. 2 PE). Na operatora systemu przesyłowego wyznaczone zostały (...).

Obrót jest działalnością gospodarczą polegającą na handlu hurtowym albo detalicznym energią (art. 3 pkt 6 PE). Sprzedaż to z kolei bezpośrednia sprzedaż energii przez podmiot zajmujący się jej wytwarzaniem lub odsprzedaż

energii przez podmiot zajmujący się jej obrotem (art. 3 pkt 6a PE). Odbiorcą jest każdy, kto otrzymuje lub pobiera energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym (art. 3 pkt 13 PE). Odbiorcą końcowym jest odbiorca dokonujący zakupu energii na własny użytek; do własnego użytku nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej zużycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej (art. 3 pkt 13a PE).

Wyodrębnienie operatorów systemów sieciowych ma swoje źródło w prawie wspólnotowym, które zmierza do zapewnienia warunków dla powstania konkurencyjnego europejskiego rynku energii elektrycznej i gazu. Nie wdając się w szczegółowe rozważania na ten temat zauważyć należy, że ustawa przewiduje rozdzielenie usługi polegającej na przesyłaniu i dystrybucji energii elektrycznej od jej sprzedaży (obrotu), a nadto nakłada na operatorów systemu obowiązek zapewnienia wszystkim odbiorcom oraz przedsiębiorstwom zajmującym się sprzedażą energii, na zasadzie równoprawnego traktowania, świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii, na zasadach i w zakresie określonym w ustawie Prawo energetyczne. Świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii odbywa się na podstawie umowy o świadczenie tych usług (art. 4 ust. 2 PE).

Jak wynika z powyżej przedstawionych definicji operator systemu przesyłowego (...) i operator systemu dystrybucyjnego (...) są odpowiedzialni za działanie systemów sieciowych, tu: elektroenergetycznego, który stanowi element infrastruktury krytycznej, o której mowa jest w ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (t. jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 1856). Przejawem tej odpowiedzialności są m.in. regulacje zawarte w art. 11, art. 11c i art. 11d PE, które przewidują szereg uprawnień operatorskich służących zapewnieniu szeroko rozumianego bezpieczeństwa energetycznego, do których należy m.in. wprowadzanie ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Zgodnie z treścią art. 11 ust. 1 pkt 2 PE, w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Ograniczenia te precyzuje art. 11 ust. 3 PE i mogą one polegać na ograniczeniu maksymalnego poboru mocy elektrycznej lub dobowego poboru energii elektrycznej. Co do zasady uprawniona do wprowadzenia ograniczeń jest Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia (art. 11 ust. 7 PE). Szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń na tej podstawie określa rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 11 ust. 6 PE. Na tej podstawie wydane zostało rozporządzenie z 23 lipca 2007 r. Jednakże wyjątkowo, w przypadku powstania zagrożenia dostaw energii elektrycznej (zdefiniowane w art. 3 pkt 16d PE) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 PE (tj. rozporządzenia Rady Ministrów), lecz nie dłużej niż na okres 72 godz., (...) może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Jak wynikało ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, (...), tj. operator systemu przesyłowego, w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m.in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 pkt 16d PE, wprowadzając na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 PE od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Jednocześnie, na podstawie art. 11c ust. 3 PE, (...) zawiadomił Ministra Gospodarki i Prezesa URE o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosił Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 PE. Rada Ministrów pozytywnie rozpatrzyła wniosek Ministra Gospodarki i wydała w dniu 11 sierpnia 2015 r. rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136. Wprowadziło ono ograniczenia w okresie od 11 sierpnia 2015 r. godz. 24:00 do 31 sierpnia 2015 r. godz. 24:00.

Energię elektryczną dostarczającą (transportującą) odbiorcom operatorzy systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego w ramach świadczonej na podstawie stosownej umowy usługi przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej. Jeżeli zatem (...) wprowadza czasowo ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na podstawie uprawnienia wynikającego z art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, to oznacza to, że wprowadza jednocześnie ograniczenia w zakresie świadczonych

usług przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej. Do ograniczeń zobowiązane są stosować się strony umów przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej, a zatem także odbiorca, którym jest, jak już wskazywano na to powyżej, każdy, kto otrzymuje lub pobiera energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym.

Wielkości określające poziomy wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej poprzez ograniczenie poboru mocy ujęte są w planach wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej według zasad wynikających z rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. Stosownie do § 10 tego rozporządzenia, dopuszczalne maksymalne ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, ujęto w planach ograniczeń, które operatorzy są zobowiązani sporządzać zgodnie z § 8 rozporządzenia i które uwzględnia się w umowach, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 PE (tj. w umowie sprzedaży, umowie o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii, umowie kompleksowej). Plany ograniczeń dla energii elektrycznej określają wielkości maksymalnego poboru energii dla poszczególnych odbiorców i stopni zasilania. Plany te podlegają corocznej aktualizacji w terminie do 31 sierpnia. Plany ograniczeń i ich aktualizacje podlegają uzgodnieniu z: 1) Prezesem URE - jeżeli są opracowywane przez operatorów systemu przesyłowego elektroenergetycznego, 2) właściwym operatorem systemu przesyłowego elektroenergetycznego - jeżeli są opracowywane przez operatorów systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych lub operatorów elektroenergetycznych systemów połączonych. Zgodnie z § 5 rozporządzenia z 23 lipca 2007 r., ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej dotyczą odbiorców energii elektrycznej, dla których wielkość mocy umownej określonej w umowach, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 PE, ustalona została powyżej 300 kW.

W okresie sierpnia 2015 r. powodowa spółka miała zawarte: umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z dnia 12 kwietnia 2010 r., nr (...) (Zakład (...)) z (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., jako (...) (k. 45-55 akt postępowania administracyjnego), umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z dnia 13 lipca 2010 r., nr (...) (Zakład (...)) z (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., jako (...) (k. 56-65 akt postępowania administracyjnego) oraz umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z dnia 7 października 2013 r., nr (...) (Zakład (...)) z (...) S.A. z siedzibą w L., jako (...) (k. 30-44 akt postępowania administracyjnego).

W aneksie nr (...) z 30 kwietnia 2015 r. do umowy nr (...) o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z dnia 12 kwietnia 2010 r. (Zakład (...)) określone zostały ograniczenia mocy w zależności od stopnia zasilania, w tym dla 20 stopnia zasilania (k. 88 akt administracyjnych).

W załączniku nr 4 do umowy nr (...) o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z dnia 13 lipca 2010 r., (Zakład (...)) określone zostały ograniczenia mocy w zależności od stopnia zasilania, w tym dla 20 stopnia zasilania (k. 65 akt administracyjnych).

W piśmie z 25 sierpnia 2014 r. (...) S.A. poinformowała, że zakład powoda (Zakład (...)) podlega ograniczeniom w sprzedaży energii elektrycznej oraz wskazała, że sposobem powiadamiania o wprowadzeniu ograniczeń będzie informacja radiowa. W piśmie tym określone zostały ograniczenia mocy w zależności od stopnia zasilania, w tym dla 20 stopnia zasilania (k. 76 akt administracyjnych).

Moc umowna określona została na 2800 kW (k. 88v - Zakład (...)), 640 kW (k. 65 - Zakład (...)), 550 kW (k. 72, 76 - Zakład (...)), zatem do powoda znajdowały zastosowanie ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikające z rozporządzenia z 23 lipca 2007 r. Z kolei, dopuszczalny pobór mocy elektrycznej dla ww. obiektów wynosił dla 20 stopnia zasilania, odpowiednio: 300 kW (k. 88v - Zakład (...)), 200 kW (k. 65 - Zakład (...)), 129 kW (k. 72, 76 - Zakład (...)).

Zgodnie z treścią art. 11d ust. 3 PE, w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Przepis ten odczytywany powinien być łącznie z art. 11c ust. 2 pkt 2 PE. Jak już na to wskazywano ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej przekładają się na ograniczenia w świadczeniu usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, są to bowiem usługi związane z transportem energii elektrycznej za pośrednictwem systemów sieciowych, innymi słowy

z jej dostarczaniem. Nie bez przyczyny w art. 11d ust. 3 PE jest mowa o operatorach systemu elektroenergetycznego, co jest pojęciem szerszym, obejmującym nie tylko (...), ale i (...). Obaj operatorzy mogą świadczyć usługi na rzecz odbiorców i stosować przewidziane prawem ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym dla usunięcia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. W konsekwencji powód nie stosując się do decyzji (...) wydanej na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 PE nie zastosował się do ograniczeń wynikających z art. 11d ust. 3 PE, nie ograniczył bowiem poboru energii elektrycznej do poziomu wynikającego z umowy dystrybucyjnej.

Potwierdzeniem prawidłowości powyższej wykładni jest treść art. 56 ust. 1 pkt 3a PE, z którego wyraźnie wynika, że także art. 11d ust. 3 PE wprowadza ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii. W niniejszej sprawie, co nie było sporne, Spółka nie dostosowała się do tych ograniczeń, trafnie zatem wskazano w zaskarżonej decyzji, że doszło do naruszenia obowiązku wynikającego z art. 11d ust. 3 PE.

Podsumowując powyższą część rozważań stwierdzić należało, że niedostosowanie się przez odbiorcę do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez (...) na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 PE, stanowiło jednocześnie o naruszeniu ograniczeń wynikających z art. 11d ust. 3 PE. Nie można było zatem zgodzić się z odmienną konstatacją SOKiK. Przedstawiona powyżej wykładnia nie miała przy tym charakteru rozszerzającego i nie prowadziła do przyjęcia szerszej odpowiedzialności powoda niż wynikająca z treści art. 56 ust. 1 pkt 3a PE. Jej przeprowadzenie wymagało jedynie odwołania się do znaczenia pojęć występujących w ustawie Prawo energetyczne i które ta ustawa precyzyjnie definiuje. Wykładnia ta jest też niewątpliwie zgodna z ogólnymi założeniami ustawy, z których jednym z istotniejszych jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego oraz bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej (art. 1 ust. 2 PE). Brak sankcji za niestosowanie się przez odbiorców do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej mogłoby uniemożliwić osiągnięcie tych celów.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Prezesa URE, iż przywoływane przepisy mają zapewnić operatorom systemów sieciowych narzędzia umożliwiające skuteczne zarządzanie instalacjami i sieciami elektroenergetycznymi także w sytuacjach wyjątkowych (art. 11c ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 11d ust. 1 PE). W sytuacji wystąpienia zagrożenia mają natomiast być wdrażane ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w taki sposób, aby nie doszło do dysfunkcji całego systemu zaopatrzenia sieciowego (art. 11c ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 11d ust. 3 PE). Założeniem reagowania kryzysowego, w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, jest pełna współpraca użytkowników systemu z operatorem systemu przesyłowego i realizującymi jego polecenia operatorami systemów dystrybucyjnych (art. 9j ust. 3 w zw. z art. 11c ust. 2 pkt 1 i art. 11d ust. 2 PE) oraz wykonywanie ich poleceń dyspozytorskich. Polecenia operatora systemu przesyłowego mają wówczas nadrzędny charakter wobec poleceń operatorów systemu dystrybucyjnego.

W świetle powyższego stwierdzić należało, że Sąd I instancji dokonał błędnej wykładni art. 11c ust. 2 pkt 2 i art. 11d ust. 3, jak również art. 56 ust. 1 pkt 3a PE. Zgodzić tym samym należało się z postawionym w apelacji strony pozwanej zarzutem naruszenia przywołanych przepisów ustawy Prawo energetyczne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można było uznać za trafne zarzutów powoda podniesionych w odwołaniu od decyzji, a dotyczących naruszenia przez Prezesa URE art. 56 ust. 6 i ust. 6a PE.

Ustosunkowując się do kwestii szkodliwości czynu powoda zauważyć należało, że w realiach niniejszej sprawy, uwzględniając rodzaj i charakter naruszonego przez powoda dobra chronionego prawem, tj. bezpieczeństwo funkcjonowania Krajowego Systemu Elektroenergetycznego, nie można było przyjąć, aby zachowanie powoda charakteryzowało się znikomym stopniem szkodliwości społecznej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nawet nieznaczne przekroczenie dopuszczalnego poboru energii przez odbiorcę może mieć wpływ na bezpieczeństwo całego systemu. Podkreślić należy, że celem wprowadzanych ograniczeń jest zbilansowanie mocy w sieci elektroenergetycznej kraju. Każde przekroczenie poboru mocy skierowane jest zatem przeciwko celowi wprowadzonego ograniczenia, a tym samym godzi w bezpieczeństwo energetyczne kraju. Niebezpieczeństwo nie wynika z wielkości przekroczenia dopuszczalnego poboru energii przez pojedynczego odbiorcę, ale z tego, że suma takich zachowań może stanowić

realne zagrożenie dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Niedostosowanie się do ograniczeń w poborze skutkuje niewykonaniem przez odbiorcę ograniczeń w dostarczaniu energii elektrycznej, pobieranej przez niego z sieci w ilości większej niż wynikająca z obowiązującego planu ograniczeń. Odbiorca wymusza tym samym swoim działaniem nieplanowaną przez operatora dodatkową pracę sieci elektroenergetycznej i to w sytuacji wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa dla systemu sieciowego w zakresie dostaw energii elektrycznej. Postawa samego odbiorcy ma przy tym znaczenie kluczowe, bowiem wprowadzenie ograniczeń nie polega na fizycznym odcinaniu odbiorców od sieci, ale właśnie dobrowolnym dostosowywaniu się przez nich do ustalonych wcześniej planów ograniczeń.

Z kolei wartość przekroczenia uwzględniana jest przez Prezesa URE przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszym przypadku. Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd Okręgowy, nie kwestionuje wartości mnożnika ustalonego przez Prezesa URE w oparciu o poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MW energii elektrycznej na rynku bilansującym (1 500 zł), podwojonego z tytułu sankcji. Tym samym, biorąc pod uwagę wartości przekroczeń przez odbiorcę dopuszczalnego poboru mocy w dniach od 10 do 12 sierpnia 2015 r. kwota kary pieniężnej wyniosła 84 240 zł. Kwota ta mieści się w limicie wskazanym art. 56 ust. 3 PE, zgodnie z którym wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu odbiorcy (rozumianego jako przychody netto ze sprzedaży i zrównane z nimi pozostałe przychody operacyjne oraz przychody finansowe) osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a także jest adekwatna do możliwości finansowych strony powodowej.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie oraz zasądził od powoda na rzecz Prezesa URE kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

O kosztach postępowania apelacyjnego, mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano również pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 000 zł tytułem opłaty od apelacji, od której uiszczenia pozwany był zwolniony.

SSA Maciej Dobrzyński